tap neil taiwaaknid, nink kulla kibbenid neil näu-
tap, nink tullekeſt neil läutap, et nä ei pea pel-
gama! Ent kurjateggijat ta ähwärdas: ta tös-
tap omma reiwa alt üts tuhhat ſilma ülles, ta
läutap omma latternat, ja astup tälle järgi, et
ta ta mahha pörrutas, nink omma warjo alla
ſaas.

Näts! kes ſääl tullep, kes ſääl töttap? Rö-
mo-häle hölliſewa, lillilehhe liguwa, rätti-were
weretawa, illo-ehte helletawa! Neitſikenne, näts,
ſa ollet, ſöſſarale jöwwat mannu jo! Jo ta leina-
reiwa waowa, jo ta pösſe römun paistawa, ſös-
ſaritſe heitke kokko! Juſt nüüd Eſſa hääl ta hei-
kap ärra jälleke; nink ta lähhep, langep; weap,
waop; könnip, kaop!

Moiſta, moiſta, mes ſe ſöſſar,
Koſta, koſta, kes ſe töine?

Koſtus: minna moiſta melega,
minna koſta kelega:

Päiw om illus neitſikenne, rättis om tal
taiwa-weer, nink ſinnitſe täl pilwe-ſidi, kul-
la-kroni preets täl päiwa-paiste, walge reiwa
päiwa-walgus. Ta toidap meid nink römus-
tap, nink kui jo öddangule lät, ſis pimmetas
kui kurbuſſen, nink kaste lammep piſſarin, ja
näts, kui öene ſöſſar mannu jöwwap, ſis waop
eſſi alla, nink öddangune haggo paistap,
rätti wereſt weel, ja helletap ta illo-ehtiſt.

Ö om töine neitſi; ta uinotap kik päiwa wai-
wa, ta kattap maad nink ilma. Ne kulla kibbene

ne omma taiwa-tähhe, nink ku ſe om ſe tulli,
mes ſääl paistap, et taiwa akne wallal, nink Eſſa
holel maggame! Ent kurjale om tuhhat ſilma
taiwa tähhe, ja ku, kui lattern om täl järren,
nink hirmotap ja näutap, et üllewäſt iks Eſſa eſſi
näep. Öene pimmedus, ſe om ſe leina-reiwas,
mes mahha waop, kui waſtne päiw jo jöw-
wap, nink hao walgus werretap, nink zir-
gokeſſe laulawa ja lehhekeſſe liguwa.

Ni om ſis ö nink päiw ſe ſöſſaritſe paar, kes
töine töiſe järren könniwa, ja kokko iggawel ei
anna.

Küſſi: Kes ommawa ne nelli köwwa meeſt
Ke murretſewa ilma eeſt:
Üts ſööp nink neeld iks allati,
Nink täutmata joop töine.
Se kolmas jooſk ilm otſani,
Nink häleta weel laulap neljaske?

Koſta: Tulli om ſe näljane
Toidota ta kistup!
Nink ma, ſe joop ilm täutmata,
Ja weſſi joſep näutmata
Nink tuul, ſe puhkap häleta!

Mes ſe om: teggija ei tahha
töſtjale ei jä
oſtjale ei lä
Nink perrandaja pälegi
Ei tija temmaſt middagi.

Koſta: koolja kirſt.
